

Posudek školitele na bakalářskou práci Adély Štancové *Zahraniční politika ČLR v zemích postkomunistické Evropy*

Kolegyně Štancová předkládá druhou verzi své práce o zahraniční politice Číny ve vztahu k středoevropským zemím. První verzi této práce na jaře neobhájila (respektive odstoupila kvůli dvěma nedoporučujícím posudkům od obhajoby) kvůli jisté roztříštěnosti struktury a především kvůli problémům v práci s literaturou. V podrobnostech hodnocení lze odkázat na můj posudek a na posudek oponenta k předchozí verzi práce.

Práce je nyní odevzdávána v revidovaném znění, které odstranilo základní problémy: jak křiklavé potíže v práci s literaturou, tak nedostatečně sevřenou strukturu práce. Text je nyní sevřenější, argumentace více vztažená k výzkumné otázce a práce s literaturou výrazně zvládnutější.

Autorka zaměřila svou práci na vztahy ČLR s Českou republikou, Polskem a Maďarskem. V sedmi kapitolách postupně sleduje čínské pojetí moci a jeho proměny v souvislosti s prudkým ekonomickým růstem a nástupem současného čínského vůdce Xi Jinpinga. Autorka zde do jisté míry následuje amerického politologa Allisona, ale jeho analýzy koriguje dalšími autory a aplikuje je nikoli na velmocenské soupeření o hegemonii se Spojenými státy americkými, ale na zřetelně asymetrický vztah Číny s třemi zeměmi „nové Evropy“. V bohatých deskriptivních pasážích autorka ukazuje, že v České republice a ještě více v Polsku byla spolupráce s Čínou provázena vysokými očekávaními, která vystřídalo značné zklamání: Čína zklamala obě země zejména reálným objemem investic a pokusy o průmyslovou špionáž, sama pak citlivě vnímala silnou veřejnou kritiku v médiích i ze strany části politiků. Odlišná situace byla v Maďarsku – mnohem nižší úroveň spolupráce přinesla vyšší výsledky, dané také větší motivovaností Orbána, menším významem tématu ve veřejném diskurzu a také slabostí opozice a zglajchšaltovaností médií.

Některé problémy práce se sekundární literaturou přetrvávají i v této druhé verzi, což je evidentně autorčin dlouhodobý problém. Myslím nicméně, že se snaží uvádět odkazy a že její dílčí selhání v tomto směru jsou spíše problém formulačních schopností, na nichž by měla ještě pracovat, než záměru. V zemi, kde usvědčení plagiátoři Kovář či Pavera i po prokázání záměrného plagiátu nadále používají titul profesor a garantují s ním výuku na veřejných vysokých školách by bylo silně nepřiměřené nenechat autorku této práce obhájit jen proto, že v první verzi své práce nedokázala odlišit parafrázi od přímé citace, jakkoli se zároveň domnívám, že to je vážný problém, který by měl být zohledněn v celkovém hodnocení práce.

Navrhuji tedy, aby práce byla obhájena s celkovým výsledkem **dobře**.

Praha, 23. 1. 2020

Ondřej Slačálek